

Bugya Anikó Judit

Kispest

Kispest nem elég kicsi ahhoz sem,
hogy elfelejtselek.
A játszóterek, mint én az öledben
halkan meghúzódnak a panelek között.
Nyikorog egy hinta,
lassan zörren egy mászóka,
elfárad a gyereksereg.
Lenyugszik a Nap.
Nagy, lassú rovarszemként pislog a paneltömeg.
Mögöttük egy koldus alamizsnáért remeg.
A hiányod az én mindennapi kenyere,
ez a „nemjövés” diétás étel.
Nem hizlal fel a boldogság,
éhezem.
Hallgat az Üllői, mint torkomban a félelem.
Csendben a semmi átölel,
és a kispesti idill megpihen.

Vírus

Állandóan a múlt időket járom.
Ez már fixen nem normális.
Nincsen nap, amikor nem a hangod várom, és
nincsen, ami kizökkentsen. Utálom,
ha itt vagy és köztünk semmi sincsen.
Eddig utánad futottam, most űzött vad lehetek.
Kicsit unom már, hogy nem adsz életteret.
Ott vagy a falban, a zajban, egy agyonhallgatott szerelmes dalban.
Az ősz vagy maga!
Egy folyton szálló évszak,
egy levél, ami szép lassan rohad!
Mint a halál, olyan sárga vagy!
Egy megszakított hívás. Ez jellemzi a kapcsolatunk, csak
a vonal túlsó végén egy kicsit belehalunk.
Belehalok.

Semmi baj, láttunk már feltámadást.
Lesz belőlem Nélküled is identitás.
Az én Achillesem Te lettél, a nyíl a neved,
ami okozta a testemen a sebhelyet.

Ne aggódj, amióta leléptél,
alapfunkció lett nálam a védekezés.
Kerüllek, mint egy rossz járványt.
Fekete-pestis a szíved, a nyelvedről pörgő
hazug szavak: sárga kolera, egy kis ebola.
Minden kór vagy Te.
És én halálraítélt, mindenkor szeretlek.